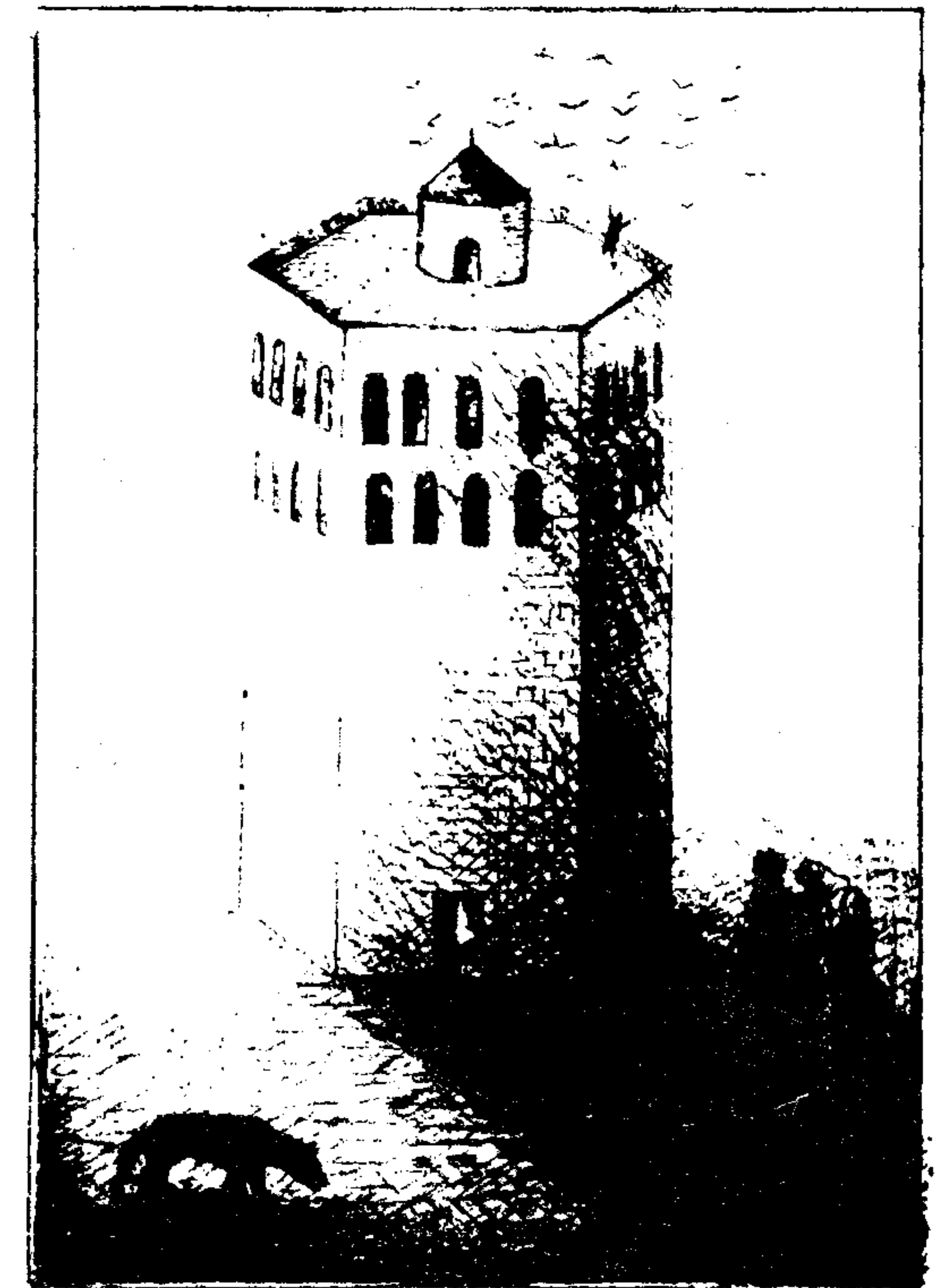

Vladimír Čižmár

124. výstava v rodném domě Václava Šolce v Sobotce. Sezóna 1988. Pořadatelé: Okresní galerie v Jičíně, Městské kulturní středisko v Sobotce, pobočka KPVU v Sobotce, Spolek sběratelů a přátel exlibris, kolektivní člen České společnosti pro estetiku při ČSAV, v Praze, Albatros, nakladatelství pro děti a mládež v Praze. Vytiskl Mír 3, provoz 32, Čáslavská 15, Praha 3.

V L A D I M Í R
V I M R

OBRAZY A ILUSTRACE

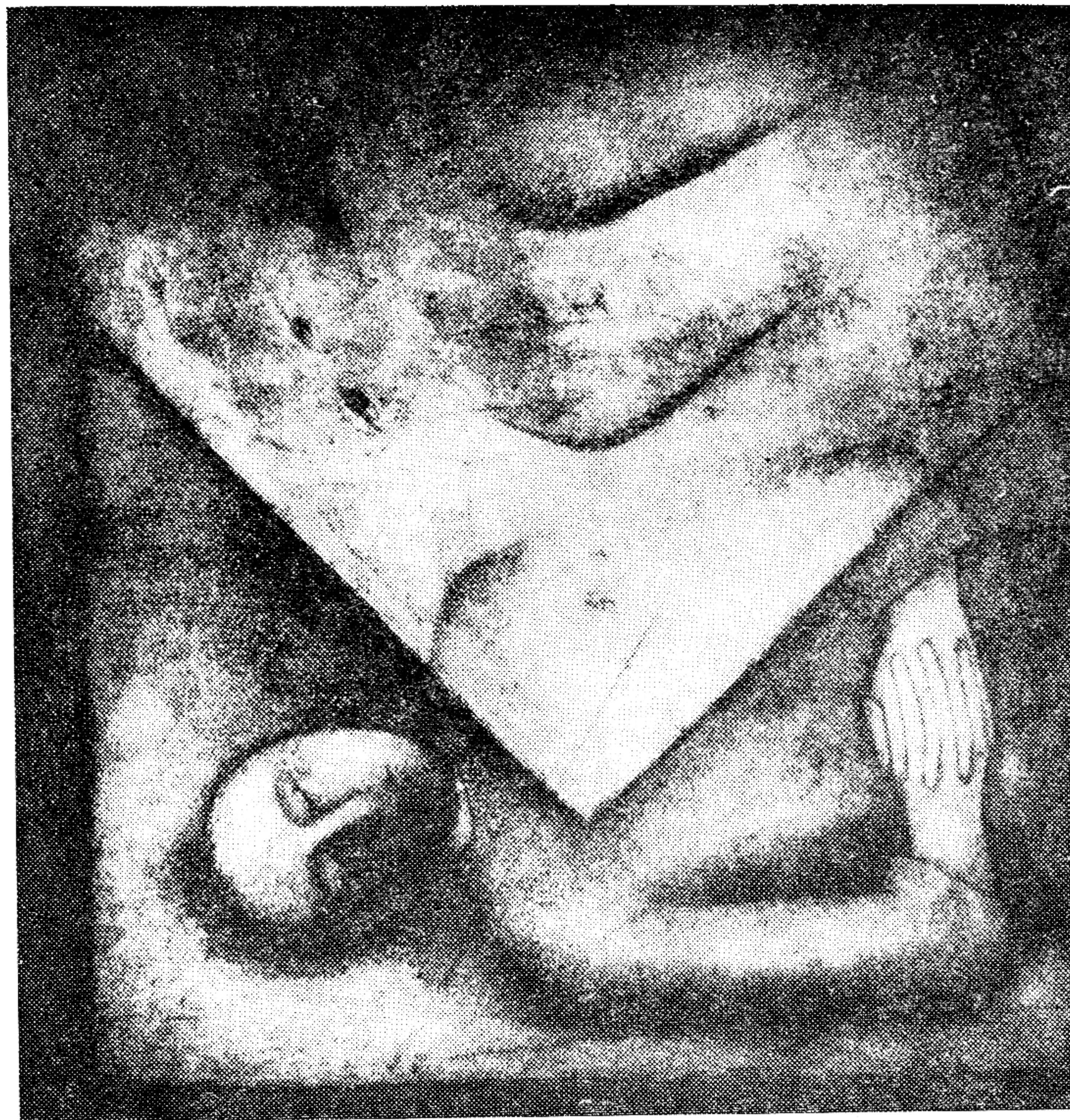
RODNÝ DŮM VÁCLAVA ŠOLCE
SOBOTKA ČERVENEC 1988

Již od pradávna lidé pátrají po smyslu svého bytí. Kladou si otázky, které třeba ani nedokáží jasně formulovat, a pátrají po odpovědích. Tam, kde slova ztrácejí účinnost a zdají se klouzat po povrchu věcí, tam často přicházejí na pomoc barvy, tvary nebo tóny a oslovují nás. Má-li umělec co říci a je-li schopen své chápání života a nazírání světa zformovat do srozumitelného a působivého tvaru, pak může plodně vstoupit do vývoje umění i do života ostatních lidí.

Vladimír Vimr se řadí ke generaci, která nastoupila počátkem osmdesátých let. Předkládaný soubor obsahuje dvě skupiny prací — ilustrace a volnou tvorbu.

Na první pohled je zřejmé, že mezi oběma skupinami nelze vést ostrou dělicí čáru, že mají mnoho společného. Ilustrace stejně jako volné kresby a obrazy, jsou spíše odrazem myšlenkového a citového světa autora než jen popisným doprovodem textu. Propojenost obou skupin je patrna jak v rovině motivické, ve výběru symbolů a ve způsobu zacházení s nimi, tak i v charakteru a celkovém vyznění prací.

Výtvarná řeč Vladimíra Vimra prošla za necelé desetiletí tvůrčí práce autora určitým výrazovým posunem. Ke starším pracem se řadí například ilustrace ke Goethovu Urfaustovi, obrazy Vlnění, Brána, Déšť a další. Motivy, které zde výtvarník používá jsou vlastně znaky, obdařené mnoha významy. Brána není jen hranicí prostoru, ale cestou, spojující konkrétní čas tohoto života se světem nevizuálním. Některé symboly mají antiexpresivní výtvarnou formu, která je vědomým důsledkem tíhnutí k jednoduchosti a řádu. Specifické rysy má používání figurálních prvků — polopostav, částí těla, které nevstupují do obrazu jako vnější účastníci nebo jako jeden ze symbolů, ale stávají se měřítkem a průsečíkem

všech významů, jenž jsou k nim vztahovány nikoliv zvnějšku, ale jako součást jejich vnitřního ustrojení.

V pracích z poslední doby přechází autor od abstraktních symbolů k poněkud odlišnému způsobu výtvarného vyjadřování. Na obrazech, jako je např. Dívka a pták nebo Hořící dům se psem, nejsou nositeli významu jednotlivé symboly, ale objevuje se v nich dějovost. Jádrem a podstatou obrazu se stává příběh nebo situace. V pozadí vytušíme podobnost se středověkým výtvarným pojetím narativních obrazů, kde se často setkáváme i s několika dějovými pásmy a se zanedbáváním pravidel perspektivy ve prospěch hierarchizace prvků podle jejich významu a důležitosti.

Příběhy na Vimrových obrazech jsou fantaskní, racionálně nevysvětlitelné a nemůžeme je většinou ani uspokojivě slovně popsat. Přesto nebo právě proto je můžeme lépe přijmout a pochopit ve výtvarné formě. A nejde tu snad o chápání psychologické, jako spíše intuitivní či zkratkové, kdy se před námi v jediném okamžiku otevírá pohled na svět, po němž toužíme nebo se ho bojíme nebo se ho snažíme pochopit, ale který je pro nás rozhodně přitažlivý a přínosný. V takových chvílích se vytváří nová řeč a její prostředky tvoří spojnici mezi snem a životní realitou, rozumem a citem, banální skutečností a uměleckou vizí.

JAN ŘEHOŘ

VLADIMÍR VIMR

Narozen 1954 v Praze, studoval na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze 1976—1982 (prof. M. Hegar). V roce 1982 mu byla udělena cena Ministerstva kultury pro výtvarníky do 35 let a v témže roce získal čestné uznání na lipském knižním veletrhu. Od roku 1984 je zaměstnán jako výtvarný redaktor nakladatelství Albatros.